

било много мъчно и тежко, защото до тогава не му се случвало никакво нещастие. Та сега той постоянно плачялъ, постоянно мислялъ какъ да помогне на милата си майчица. А тя отъ день на день, все повече отпадала и до толкосъ отслабнала, щото прѣстанала да говори. Пенчо още повече започналъ да плаче, ала не прѣставалъ да се моли на Бога

III

Една вечеръ Пенчо, като стоялъ и плачялъ до майчиното си легло, изведнѣжъ нѣкой потропатъ на външната врата. Той се затекълъ къмъ вратата.

— Кой е? — попиталъ Пенчо.

— Азъ съмъ. . . . единъ бѣденъ старецъ, миличко — чулъ се отъ вънъ тихъ изнемощѣлъ гласъ. Търсихъ тукъ. търсихъ тамъ подслонъ, но не можахъ да намѣря никѣдъ, па дойдохъ и тука. Приберѣте ме, дѣдовото, ако имате единъ кѣтъ и за мене; приберѣте ме да ношувамъ у васъ, за да не умра на улицата!

Пенчо отворилъ на стареца и го завелъ въ стаята.

— Какво!? Вий имате боленъ човѣкъ? — попиталъ стареца, като влѣзалъ въ стаята и видѣлъ майка му на леглото.

— Това е бѣдната ми майка. Ето вече нѣколко дена отъ какъ е прѣстанала и да говори, отговори Пенчо и едри сълзи се търколиха по блѣдитъ му бузи и се задавилъ отъ плачъ. . . . Стареца подпрѣлъ тояжката си въ едина кѣтъ, снелъ отъ рамото изпокъсаната си торба и забъркалъ изъ нея, като че търсялъ нѣщо.

— Мълчи, мило дѣте, недѣй плака: азъ ей